

Ruta

¹ A u ono vrijeme kad suđahu sudije bi glad u zemlji; i jedan èovjek iz Vitlejema Judina otide da živi kao došljak u zemlji Moavskoj sa ženom svojom i sa dva sina svoja. ² A ime tomu èovjeku bješe Elimeleh, a ženi mu ime Nojemina, a imena dvojice sinova njegovijeh Malon i Heleon; i bijahu Efraæani, iz Vitlejema Judina; i dođoše u zemlju Moavsku i nastaniše se ondje. ³ Potom umrije Elimeleh muž Nojeminin i ona osta sa dva sina svoja. ⁴ Oni se oženiše Moavkama: jednoj bješe ime Orfa a drugoj Ruta; i ondje stajahu do deset godina. ⁵ Potom umriješe obojica, Malon i Heleon; i žena osta bez dva sina svoja i bez muža svojega. ⁶ Tada se ona podiže sa snahama svojima da se vrati iz zemlje Moavske, jer èu u zemlji Moavskoj da je Gospod pohodio narod svoj davši im hljeba. ⁷ I izide iz mjesta gdje bijaše, i obje snahe njezine s njom; pođoše putem da se vrate u zemlju Judinu. ⁸ Tada reèe Nojemina objema snahama svojima: idite, vratite se svaka u dom matere svoje; Gospod neka vam uèini milost kao što vi uèiniste umrlima i meni. ⁹ Da vam da Gospod da nađete poèinak svaka u domu muža svojega. I poljubi ih; a one povikavši zaplakaše, ¹⁰ I rekoše joj: ne, nego æemo se s tobom vratiti u tvoj narod. ¹¹ A Nojemina im reèe: idite natrag, kæeri moje; što biste išle sa mnom? zar æu još imati sinova u utrobi svojoj da vam budu muževi? ¹² Vratite se, kæeri moje, idite; jer sam ostarjela i nijesam za udaju. A i da kažem da se nadam i da se još noæas udam, i da rodim sinove, ¹³ Zar æete ih vi èekati dok odrastu? zar æete toga radi stajati neudate? Nemojte, kæeri moje; jer su moji jadi veæi od vaših, jer se ruka Gospodnja podigla

na me. ¹⁴ Tada one podigavši glas svoj plakaše opet; i Orfa poljubi svekrvu svoju; a Ruta osta kod nje. ¹⁵ A ona joj reèe: eto, jetrva se tvoja vratila narodu svojem i k bogovima svojim; vrati se i ti za jetrvom svojom. ¹⁶ Ali Ruta reèe: nemoj me nagovarati da te ostavim i od tebe otidem; jer kuda god ti ideš, idem i ja; i gdje se god ti nastaniš, nastaniæu se i ja; tvoj je narod moj narod, i tvoj je Bog moj Bog. ¹⁷ Gdje ti umriješ, umrijeæu i ja, i ondje æu biti pogrebena. To neka mi uèini Gospod i to neka mi doda, smrt æe me samo rastaviti s tobom. ¹⁸ A ona kad vidje da je tvrdo naumila iæi s njom, presta je odvræati. ¹⁹ Tako idoše obje dok ne dođoše u Vitlejem; a kad dođoše u Vitlejem, sav grad uzavre njih radi, i govorahu: je li to Nojemina? ²⁰ A ona im govoraše: ne zovite me više Nojemina, nego me zovite Mara, jer mi velike jade zadade svemoguæi. ²¹ Obilna sam otišla, a praznu me vrati Gospod. Zašto me zovete Nojemina, kad me Gospod obori i svemoguæi me ucvijeli. ²² Tako dođe natrag Nojemina i s njom Ruta Moavka, snaha njezina, vrativši se iz zemlje Moavske; a dođoše u Vitlejem o poèetku jeèemene žetve.

2

¹ A bijaše jedan èovjek, rod mužu Nojemininu, èovjek bogat od porodice Elimelehove, kojemu ime bijaše Voz. ² I Ruta Moavka reèe Nojemini: da idem u polje da pabirèim klasje za onijem pred kim naðem milost. A ona joj reèe: idi, kæeri moja. ³ I ona otide, i došavši stade pabirèiti po njivi za žeteocima: i dogodi se, te dođe na njivu koja pripadaše Vozu, koji bijaše od porodice Elimelehove. ⁴ I gle, dođe Voz iz Vitlejema, i reèe žeteocima: Gospod da je s vama! I oni mu rekoše: da te blagoslovi Gospod! ⁵ Tada reèe Voz sluzi svojem koji bijaše nad žeteocima: èija je ona mladica? ⁶ A sluga koji bješe nad žeteocima odgovori

mu: Moavka je mladica koja se vratila s Nojeminom iz zemlje Moavske. ⁷ I reèe: da pabirèim, da kupim klasje između snopova za žeteocima. I došavši bavi se od jutra do sada; samo je malo bila kod kuæe. ⁸ Tada Voz reèe Ruti: èuješ, kæeri moja; nemoj iæi na drugu njivu da pabirèiš, niti odlazi odavde, nego se drži mojih djevojaka. ⁹ Pazi na kojoj njivi oni žanju, pa idi za njima; jer sam zapovjedio momcima svojim da te niko ne dira; a kad ožedniš, idi k sudovima i pij što moje sluge zahitaju. ¹⁰ Tada ona pade nièice i pokloni se do zemlje, i reèe mu: kako nađoh milost pred tobom, da me pogledaš, kad sam tuđinka? ¹¹ A Voz odgovori i reèe joj: èuo sam ja sve što si èinila svekrvi svojoj po smrti muža svojega, i kako si ostavila oca svojega i mater svoju i postojbinu svoju, pa si došla k narodu kojega nijesi znala prije. ¹² Gospod da ti plati za djelo tvoje, i da ti plata bude potpuna od Gospoda Boga Izrailjeva, kad si došla da se pod krilima njegovijem skloniš. ¹³ A ona reèe: nađoh milost pred tobom, gospodaru, jer si me utješio i milostivo progovorio sluškinji svojoj, ako i nijesam kao jedna od tvojih sluškinja. ¹⁴ A Voz joj reèe: kad bude vrijeme jesti, dođi ovamo i jedi hljeba i umoèi zalogaj svoj u ocat. I ona sjede pokraj žetelaca, i on joj pruži prženijeh zrna, i ona jede i nasiti se, i preteèe joj. ¹⁵ Potom usta da pabirèi. A Voz zapovjedi momcima svojim govoreæi: neka pabirèi i među snopovima, nemojte da je zastidite. ¹⁶ Nego još navlaš ispuštajte rukoveti i ostavljajte joj neka kupi, i ne korite je. ¹⁷ I ona pabirèi na njivi do veèera, i ovrše što napabirèi, i dođe oko efe jeëma. ¹⁸ I uzevši otide u grad, i vidje svekrva njezina šta je napabirèila; a ona izvadi i dade joj i ono što joj je preteklo pošto se nasitila. ¹⁹ I reèe joj svekrva: gdje si pabirèila danas? i gdje si radila? Da je blagosloven koji te je pogledao! A ona kaza svekrvi svojoj kod koga

je radila govoreæi: ime je èovjeku kod kojega sam danas radila Voz. ²⁰ A Nojemina reèe snasi svojoj: Gospod da ga blagoslovi, kad nije ukratio milosti svoje k živima i k mrtvima. I reèe joj Nojemina: taj je èovjek nama rod, i jedan od osvjetnika naših. ²¹ A Ruta Moavka reèe: još mi je rekao: drži se moje èeljadi dokle ne požanju sve moje. ²² A Nojemina reèe Ruti snasi svojoj: dobro je, kæeri moja, da ideš s njegovijem djevojkama, da te ne bi dirali na drugoj njivi. ²³ I tako se držaše djevojaka Vozovijeh pabirèeæi dokle se ne svršši žetva jeèmena i žetva pšenièna; i življaše kod svekrve svoje.

3

¹ Potom reèe joj Nojemina svekrva njezina: kæeri moja, ne treba li da ti potražim poèinka, da bi ti dobro bilo? ² Evo, nije li nam rod Voz, kod kojega si bila s djevojkama njegovijem? evo, on æe ovu noæ vijati jeèam na gumnu. ³ Umij se dakle, i namaži se, i obuci haljine svoje na se, pa idi na gumno; ali da ne dozna za te èovjek dokle ne jede i ne napije se. ⁴ Pa kad legne, zapamti mjesto gdje legne, pa onda otidi i digni pokrivaè s nogu njegovijeh, te leži ondje; a on æe ti kazati šta æeš raditi. ⁵ A Ruta joj reèe: što mi god kažeš, uèiniæu. ⁶ I otide na gumno i uèini sve što joj zapovjedi svekrva. ⁷ A Voz jedavši i pivši i proveselivši se otide te leže kod stoga; a ona dođe polako, podiže pokrivaè s nogu njegovijeh i leže. ⁸ A kad bi oko ponoæi trže se èovjek i obrnu se, a gle, žena ležaše kod nogu njegovijeh. ⁹ I on joj reèe: ko si? Odgovori: ja sam Ruta sluškinja tvoja; raširi krilo svoje na sluškinju svoju, jer si mi osvjetnik. ¹⁰ A on reèe: Gospod da te blagoslovi, kæeri moja; ova potonja milost koju mi pokazuješ veæa je od prve, što nijesi tražila mladiaæa, ni siromašna ni bogata. ¹¹ Zato sada, kæeri moja, ne boj se; što god reèeš uèiniæu

ti; jer zna cijelo mjesto naroda mojega da si poštena žena. ¹² Jest istina, ja sam ti osvjetnik; ali ima jošte bliži od mene. ¹³ Prenoæi ovdje; pa sjutra ako te htjedbude uzeti, dobro, neka uzme; ako li ne htjedbude uzeti, ja æu te uzeti, tako živ bio Gospod! Spavaj do jutra. ¹⁴ I ona spava kod nogu njegovijeh do jutra; potom usta dok još ne mogaše èovjek èovjeka raspoznati, jer Voz reèe: da se ne dozna da je žena dolazila na gumno. ¹⁵ I reèe: daj ogrtaè koji imaš na sebi; i drži ga. I ona ga podrža, a on joj izmjeri šest mjerica jeèma, i naprti joj i ona otide u grad. ¹⁶ I dođe svekrvi svojoj, koja joj reèe: šta bi, kæeri moja? A ona joj kaza sve što joj uèini onaj èovjek. ¹⁷ I reèe: ovijeh šest mjerica jeèma dade mi, jer mi reèe: nemoj se vratiti prazna k svekrvi svojoj. ¹⁸ A ona joj reèe: poèekaj, kæeri moja, dok doznaš kako æe izaæi; jer onaj èovjek neæe se smiriti dok ne svrši stvar danas.

4

¹ A Voz izide na vrata gradska, i sjede ondje. I gle, naiđe onaj osvjetnik, za kojega Voz govoraše, i reèe mu Voz: hodi ovamo, sjedi ovdje. I on dođe i sjede. ² Potom uze Voz deset ljudi između starješina gradskih i reèe: posjedajte ovdje. I posjedaše. ³ Tada reèe onomu osvjetniku: njivu koja je bila brata našega Elimeleha prodala je Nojemina, koja se vratila iz zemlje Moavske. ⁴ Zato rekoh: da javim tebi, i kažem ti: uzmi njivu pred ovima što sjede ovdje i pred starješinama naroda mojega; ako æeš otkupiti, otkupi; ako li neæeš otkupiti, kaži mi da znam; jer osim tebe nema drugoga koji bi otkupio, a poslije tebe idem ja. A on reèe: ja æu otkupiti. ⁵ A Voz reèe: u koji dan uzmeš njivu iz ruke Nojeminine, treba da uzmeš i Rutu Moavku ženu umrloga, da podigneš ime umrlomu u našljedstvu njegovu. ⁶ Tada reèe onaj osvjetnik: ne mogu otkupiti, da

ne raspem svojega našljedstva; otkupi ti što bi trebalo da ja otkupim, jer ja ne mogu otkupiti. ⁷ A bijaše od starine obièaj u Izrailju o otkupljivanju i promijenjivanju, da bi svaka stvar bila tvrda, da jedan izuje obuæu svoju i da drugomu, i to bijaše svedodžba u Izrailju. ⁸ Kad dakle onaj osvetnik reèe Vozu: uzmi ti, izu obuæu svoju. ⁹ A Voz reèe starješinama i svemu narodu: vi ste svjedoci danas da sam otkupio iz ruke Nojeminine što je god bilo Elimelehovo i što je god bilo Heleonovo i Malonovo; ¹⁰ I da sam uzeo za ženu Rutu Moavku ženu Malonovu da podignem ime umrlomu u našljedstvu njegovu, da ne bi poginulo ime umrlomu meðu braæom njegovom i u mjestu njegovu; vi ste svjedoci danas. ¹¹ I sav narod koji bijaše na vratima gradskim i starješine rekoše: svjedoci smo; da da Gospod da žena koja dolazi u dom tvoj bude kao Rahilja i Lija, koje obje sazidaše dom Izrailjev; bogati se u Efrati, i proslavi ime svoje u Vitlejemu! ¹² I od sjemena koje ti Gospod da od te žene, da postane dom tvoj kao dom Faresa kojega rodi Tamara Judi. ¹³ I tako uze Voz Rutu i bi mu žena, i on leže s njom, i Gospod joj dade te zatrudnje, i rodi sina. ¹⁴ I rekoše žene Nojemini: da je blagosloven Gospod koji te nije ostavio danas bez osvetnika, da se ime njegovo slavi u Izrailju! ¹⁵ On æe ti utješiti dušu i biæe potpora starosti tvojoj, jer ga rodi snaha tvoja koja te ljubi i koja ti je bolja nego sedam sinova. ¹⁶ I uze Nojemina dijete, i metnu ga na krilo svoje, i bješe mu dadilja. ¹⁷ I susjede nadješe mu ime govoreæi: rodi se sin Nojemini, i prozvaše ga Ovid. On bi otac Jeseja oca Davidova. ¹⁸ A ovo je pleme Faresovo: Fares rodi Esroma; ¹⁹ A Esrom rodi Arama; a Aram rodi Aminadava; ²⁰ A Aminadav rodi Nasona; a Nason rodi Salmona; ²¹ A Salmon rodi Voza; a Voz rodi Ovida; ²² A Ovid rodi Jeseja; a Jesej rodi Davida.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet), translated by Vuk
Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 14 Mar 2019 from source files dated 12 Nov 2018

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27